

استعلام:

1- با توجه به ماده 522 قانون آیین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور مدنی مصوب 1379 با توجه به شرط مطالبه داین و تمکن مدیون مذکور در ماده 522... آیا در هنگام صدور حکم بر محکومیت مدیون، احراز تمکن وی ضروری است؟ به عبارت دیگر چنانچه از سوی محکومله دلیلی بر ملائمت مدیون ارائه نشود، آیا دادگاه مجاز به صدور حکم به محکومیت بابت خسارات تأخیر تادیه در فرض اخیر با رعایت دیگر شروط این ماده است؟ 2- نظر به صراحت قسمت اخیر بند 3 ماده 148 قانون اجرای احکام مدنی مصوب 1356 که مهریه زن را تا میزان دویست میلیون ریال به عنوان دیون ممتاز قلمداد کرده است؛ با توجه به سپری شدن مدت زمانی طولانی از تاریخ تصویب این قانون، آیا این مبلغ افزایش یافته است یا آن که به طور کلی مهریه جزء دیون ممتاز است؟ آیا نکاح منقطع نیز مشمول این حکم است؟

پاسخ:

1- در موارد مشمول ماده 522 قانون آیین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور مدنی مصوب 1379، دادگاه از جمله باید تمکن مدیون را احراز کند. احراز تمکن با توجه به اظهارات طرفین و مجموع محتویات پرونده انجام می‌شود؛ بنابراین، در صورت ادعای عدم تمکن از سوی مدیون، استفاده از ضابطه ذکر شده در ماده 7 قانون نحوه اجرای محکومیت‌های مالی مصوب 1394 بلامانع است. 2- میزان مهریه‌ای که دارای حق تقدم است، همان است که در بند 3 ماده 148 قانون اجرای احکام مدنی مصوب 1356 ذکر شده و تاکنون افزایش نیافته است. با توجه به اطلاق مهریه در این بند و اطلاق عنوان «مهر» موضوع مواد 1078 به بعد قانون مدنی که شامل مهر در نکاح دائم و منقطع است، در این حکم تفاوتی بین از دواج دائم و منقطع نیست.